

เอร์ นิลินเน สตุธิ, เทว อคคสาวกา เสสภิกขุ จ อตตโน อตตโน ปตตาสเน นิสสิสุ ๑

ครั้นเมื่อพระศาสดา ประทับนั่งแล้ว อย่างนี้, อ. พระอัครสาวก ท. สอง (ด้วย) อ. ภิกษุผู้เหลือ ท. ด้วย นั่งแล้ว บนอาสนะอันถึงแล้ว แก่ตน แก่ตน ๑

สรทตปัส มหนตํ ปุพฺพจฺจตฺตํ คเหตฺวา ตถาคตฺส มตฺถเก ธาเรนฺโต อฏฺฐาลิ ๑

อ. ดาบสชื่อว่าสรทะ ถือเอาแล้ว ซึ่งฉัตรอันเป็นวิหารแห่งดอกไม้ อันใหญ่ ได้ยืนกั้นอยู่แล้ว เหนือพระเศียร ของพระตถาคต ๑

สตุถา “ชฺฐิลานํ อโย สกฺกาโร มพฺพลโห หุตฺติ นิโรธสมาปตฺติ สมาปชฺชิ ๑

อ. พระศาสดา (ทรงอธิษฐานแล้ว) ว่า “อ. ลักการะ นี้ ของชฐิล ท. เป็นลักการะมีผลมาก จงเป็น” ดังนี้ ทรงเข้าแล้ว ซึ่งนิโรธสมาบัติ ๑

สตุถุ สมาปตฺติ สมาปณฺณาวํ ธตฺวา เทว อคฺคสาวกาปิ เสสภิกฺขุปิ สมาปตฺติ สมาปชฺชิสุ ๑

เมื่อ, พระอัครสาวก ท. สอง เมื่อ อ. ภิกษุผู้เหลือ ท. รู้แล้ว ซึ่งความที่แห่งพระศาสดา เป็นผู้ทรงเข้าแล้ว ซึ่งสมาบัติ เข้าแล้ว ซึ่งสมาบัติ ๑

ตถาคเต สตุตทาหํ นิโรธสมาปตฺติ สมาปชฺชิตฺวา นิลินเน, อนฺเตวาลิกา, ภิกฺขาจารกาเล สมฺปตฺเต, วณฺมุลผลาผลํ ปริภุชิตฺวา เสสกาลํ พุทฺธานํ อญฺชลิ ปคฺคยฺห ติฏฺฐนฺติ ๑

ครั้นเมื่อพระตถาคต ประทับนั่งเข้าแล้ว ซึ่งนิโรธสมาบัติ ตลอดวันเจ็ด, อ. อันเตวาลิก ท. ครั้นเมื่อกาลเป็นที่เที่ยวไปเพื่อภิกษา ถึงพร้อมแล้ว, บริโภคแล้ว ซึ่งรากไม้และผลไม้และผลไม้ใหญ่ในป่า ย่อมเย็นประคอง ซึ่งอัญชลี แก่พระพุทธรเจ้า ท. ตลอดกาลอันเหลือ ๑

สรทตปัส ปน ภิกฺขาจารมฺปิ อคฺนฺตฺวา ปุพฺพจฺจตฺตํ (P100) ธาทยมาโนว สตุตทาหํ ปิติสฺเสน วิติณฺเณสิ ๑

ส่วนว่า อ. ดาบสชื่อว่าสรทะ ไม่ไปแล้ว แม้ผู้ที่เที่ยวไปเพื่อภิกษา กั้นอยู่ ซึ่งฉัตรอันเป็นวิหารแห่งดอกไม้เที่ยว ยังวันเจ็ด ให้น้อมล่องไปพิเศษแล้ว ด้วยสุขอันเกิดแล้วแต่ปีติ ๑

สตุถา นิโรธโต วุฏฺฐาย ทกฺขิณฺปสฺเส นิลินฺนํ อคฺคสาวกํ นิสฺสจฺเจรํ อามนฺเตสิ “นิสฺส สกฺการการกานํ ตาปสฺสานํ ปุพฺพาสนาโมทมนํ กโรหิติ ๑

อ. พระศาสดา เสด็จออกแล้ว จากนิโรธ ตรัสเรียกมาแล้ว ซึ่งพระเถระชื่อว่านิสสะ ผู้เป็นพระอัครสาวก ผู้นั่งแล้ว ณ พระปรศว์เบื้องขวา (ด้วยพระดำรัส) ว่า “ดูก่อนนิสสะ (อ. เถอ) จงกระทำ ซึ่งการอนุโมทนาอันสมควรแก่อาสนะอันเป็นวิหารแห่งดอกไม้ แก่ดาบส ท. ผู้กระทำซึ่งลักการะ” ดังนี้ ๑

เถโร จกกวตฺติธมฺโม สนฺติกา ปฏิลทฺธมฺมหาโลโก มหาโยโธ วีย ตฺถุจฺจมานโส สวากปารมฺมีธานํ จตฺวา ปุปฺผาสนาหุ
โมหนํ อารภี ฯ

อ. พระเถระ ผู้มีใจยินดีแล้ว รวากะ อ. นักรบใหญ่ ผู้มีลาภใหญ่อันได้เฉพาะแล้ว จากสำนัก ของพระเจ้าจักรพรรดิ ดำรง
อยู่แล้ว ในสาวกบารมีญาณ เริ่มแล้ว ซึ่งการอนุโมทนาอันสมควรแก่อาสนะอันเป็นวิหารแห่งดอกไม้ ฯ

ตสฺส เทสนาวสานํ ทุตฺติยสวากํ อามนฺตลฺลิตฺติ “ตฺวปี ภิกฺขุ ฌมฺมํ เทเสหิตี ฯ

(อ. พระศาสดา) ตรัสเรียกมาแล้ว ซึ่งพระสาวกที่สอง ในกาลเป็นที่สุดลงแห่งเทศนา (ของพระเถระชื่อว่านิสสกะ) นั้น (ด้วย
พระดำรัส) ว่า “ดูก่อนภิกษุ แม่ อ. เธอ จงแสดง ซึ่งธรรม” ดังนี้ ฯ

อโนมตฺเถโร เตปิฏกํ พุทฺธวจนํ สมฺมลิตฺวา ฌมฺมํ กเถลฺลิตฺติ ฯ

อ. พระเถระชื่อว่าอโนมะ พิจารณาแล้ว ซึ่งพระพุทฺธพจน์ คือ ซึ่งประชุมแห่งปิฎกสาม กล่าวแล้ว ซึ่งธรรม ฯ

ทฺวิหนํ อคฺคสวากานํ เทสนาย เอกสฺสปี อภิสมฺโย นาโหสิ ฯ

อ. การรู้พร้อมเฉพาะ ไม่ได้มีแล้ว (แก่ดาบส) แม่รูปหนึ่ง ด้วยเทศนา ของพระอัครสาวก ท. สอง ฯ

อถ สตฺถา อปริมาณํ พุทฺธวิสเย จตฺวา ฌมฺมเทสนํ อารภี ฯ

ครั้งนั้น อ. พระศาสดา ทรงดำรงอยู่แล้ว ในวิสัยแห่งพระพุทฺธเจ้า อันมีประมาณหาไม่ได้ ทรงเริ่มแล้ว ซึ่งพระธรรมเทศนา
ฯ

เทสนาปริโยสานํ จเปตฺวา สรททาปสํ สพุเพปิ จตฺสสตฺตติสทสฺสชฺฌิลลา อรหฺตตํ ปาปฺปณฺสีสุ ฯ

ในกาลเป็นที่สุดลงรอบแห่งเทศนา อ. ชฌิลผู้มีพันเจ็ดสิบสี่เป็นประมาณ ท. แม่ทั้งปวง เว้น ซึ่งดาบสชื่อว่าสราทะ บรรลุ
แล้ว ซึ่งพระอรหัต ฯ

สตฺถา “เอถ ภิกฺขโวติ หตฺถํ ปสาเรลฺลิตฺติ ฯ

อ. พระศาสดา ทรงเหยียดออกแล้ว ซึ่งพระหัตถ์ (ด้วยพระดำรัส) ว่า “(อ. เธอ ท.) เป็นภิกษุ (เป็น) จงมา” ดังนี้ ฯ

เตลฺลํ ทาวเทว เกสฺมสฺสฺสนฺนิ อนฺตรธายีสุ ฯ

อ. ผมและหนวด ท. (ของดาบส ท.) เหล่านั้น หายไปแล้ว ในขณะนั้นนั้นทีเดียว ฯ

อฏฺฐ ปริกฺขารา กาเย ปฏฺมิฏฺกาว อเหตุํ ฯ

อ. บริหาร ท. แปร เป็นของสวมเข้าแล้ว ที่กายเที่ยว ได้เป็นแล้ว ฯ

“สรททาปโส กสฺมา อรหฺตตํ น ปตฺโตติ ฯ

(อ. อันถาม) ว่า “อ. ดาบสชื่อว่าสราทะ ไม่บรรลุแล้ว ซึ่งพระอรหัต เพราะเหตุไร” ดังนี้ ฯ

วิฤชิตตจิตตตตตต ๑

(อ. อันแก) ว่า “(อ. ดาบสชื่อว่าสวระห์ ไม่บรรลุลแล้ว ซึ่งพระอรหันต์) เพราะความที่ (แห่งตน) เป็นผู้มีจิตฟุ้งซ่านแล้ว” (ดังนี้) ๑

ตสส กิร พุทธานํ พุติยาสนะ นิสิติตวา สวากปารมีมาณะ จตวา ธมฺมํ เทสยโต อคฺคสวากสฺส ธมฺมเทสนํ โสตุํ อารทฺธกาลโต ปญฺญา ย “โอโห วตาทิปี อนาคเต อุปฺปชฺชนกสฺส พุทฺธสฺส สาสเน อิมินา สวเกณ ปฏฺฐิตทฺธํ ฐุํ ลภาย ญนฺติ จิตฺตํ อุปฺปาเทสิ ๑

ได้ย็นว่า (อ. ดาบสชื่อว่าสวระห์นั้น) ยังจิต ว่า “โอหนอ แม่ อ. เรา ฟังได้ ซึ่งธุระ อันอันพระสวาก นี้ ได้เฉพาะแล้ว ในพระ ศาสนา ของพระพุทธเจ้า ผู้เสด็จอุบัติ ในกาลอันไม่มาแล้ว” ดังนี้ ให้เกิดขึ้นแล้ว จำเดิม แต่กาล (แห่งตน) เริ่มแล้ว เพื่อ อันฟัง ซึ่งพระธรรมเทศนา ของพระอัครสวาก นั้น ผู้นั้น บนอาสนะที่สอง แห่งพระพุทธเจ้า ท. แล้วจึงตั้งอยู่ ในสวาก บารมีญาณ แล้วจึงแสดงอยู่ ซึ่งธรรม ๑

โส เตน ปริวิตกเกณ มคฺคผลปฏฺฐิเวรํ กาทํ นาสกฺขิ ๑

(อ. ดาบสชื่อว่าสวระห์) นั้น ไม่ได้เอาจแล้ว เพื่ออันกระทำ ซึ่งการแห่งตลอดซึ่งมรรคและผล เพราะความปริวิตก นั้น ๑

ตถาคตํ ปน วนฺทิตวา สมฺมุখে จตวา อาห “ภนฺเต ตุมฺหากํ อนนฺตราสเน นิสินฺโน ภิกฺขุ ตุมฺหากํ สาสเน โก นาม โหตีติ ๑

ก็ (อ. ดาบสชื่อว่าสวระห์) ถวายบังคมแล้ว ซึ่งพระตถาคต ยืนอยู่แล้ว ในที่พร้อมพระพักตร์ กราบทูลแล้ว ว่า “ข้าแต่ พระองค์ผู้เจริญ อ. ภิกษุ ผู้นั้นแล้ว บนอาสนะอันมีระหว่างหามิได้ แห่งพระองค์ ชื่อว่า เป็นใคร ในพระศาสนา ของ พระองค์ ย่อมเป็น” ดังนี้ ๑

“มยา ปวตฺตติตํ (P101) ธมฺมจกํ อนุปวตฺเตนโต สวากปารมีมาณสฺส โกฏฺฐิปตฺโต โสฬส ปญฺญา ปฏฺฐิตจิตฺตวา จิ โต, มยํ สาสเน อคฺคสวโก นาม เอโสติ ๑

(อ. พระศาสดา ตรัสแล้ว) ว่า “(อ. ภิกษุ) ผู้ยังจักรคือธรรม อันอันเราให้เป็นไปทั่วแล้ว ให้เป็นไปทั่วตามอยู่ ผู้บรรลุลแล้ว ซึ่งที่สุด แห่งสวากบารมีญาณ แห่งตลอดแล้ว ซึ่งปัญญา ท. สิบหก ดำรงอยู่แล้ว, (อ. ภิกษุ) นั้น ชื่อว่า เป็นพระอัครสวาก ในพระศาสนา ของเรา (ย่อมเป็น)” ดังนี้ ๑

“ภนฺเต ยวายํ มยา สตฺตทาํ ปุพฺพจฺจนตฺตํ ธาเรนฺเตน สกฺกาโร กโต, อหํ อิมสฺส ฝเลน อนุญํ สกฺกตฺตํ วา พร ทุมตฺตํ วา น ปตฺถेमิ, อนาคเต ปน อโย นิสฺสวตฺเตโร วีย เอกสฺส พุทฺธสฺส อคฺคสวโก ภเวยฺญนฺติ ปตฺถณํ อกา ลี ๑

(อ. ดาบสชื่อว่าสวระห์นั้น) ได้กระทำแล้ว ซึ่งความปรารถนา ว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ อ. ลักการะ นี้ ไດ อันข้าพระองค์ ผู้ทรงไว้อยู่ ซึ่งฉัตรอันเป็นวิหารแห่งดอกไม้ ตลอดวันเจ็ด กระทำแล้ว, อ. ข้าพระองค์ ย่อมไม่ปรารถนา (ซึ่งผล) อื่น คือ ซึ่งความเป็นแห่งทำลักกะ หรือ หรือว่า คือ ซึ่งความเป็นแห่งพรหม ด้วยผล (แห่งลักการะ) นี้, แต่ว่า (อ. ข้าพระองค์)

เป็นพระอัครสาวก ของพระพุทธเจ้า พระองค์หนึ่ง พึงเป็น ในกาลอันไม่มาแล้ว ราวกะ อ. พระเถระชื่อว่านิสกะ นี้” ดังนี้
ฯ

สตถา “สมิขณิสสตี นุ โข อิมสฺส ปุริสสฺส ปตฺตนาติ อนาคตฺสณฺณํ เปเสตฺวา โอลิเกนโต กปฺปสฺตสทฺสสาธิกํ
เอกํ อสงฺเขยฺยํ อติกุํมิตฺวา สมิขณฺณภาวํ อทฺทส, ทิสฺวา สรทตฺตปสํ อาห “น เต อโย ปตฺตนา โมฆา ภวิสฺสติ,
อนาคเต ปน กปฺปสฺตสทฺสสาธิกํ เอกํ อสงฺเขยฺยํ อติกุํมิตฺวา โคตโม นาม พุทฺโธ โลเก อุปปชฺชิสฺสติ, ตสฺส
มาตา มหามายาเทวี นาม ภวิสฺสติ, ปิตา สุทฺโธทโน นาม มหาราชา, ปุตฺโต ราหุโล นาม, อุฏฺฐาโก อานนฺโท
นาม, พุติยสาวโก โมคคัลลาโน นาม, ตฺวํ ปนสฺส อคฺคสาวโก ธรรมเสนาปติ สารีปุตฺโต นาม ภวิสฺสตีติ ฯ

อ. พระศาสดา ทรงส่งไปแล้ว ซึ่งอนาคตังสญาณ ว่า “อ. ความปรารถนา ของบุรุษ นี้ จักสำเร็จ หรือหนอแล” ดังนี้ ทรง
ตรวจดูอยู่ ได้ทรงเห็นแล้ว ซึ่งความเป็นอันก้ำวล่วง ซึ่งอสงฺไชย หนึ่ง อันยิ่งด้วยแสนแห่งกัป แล้วจึงสำเร็จ, (อ. พระ
ศาสดา) ครั้นทรงเห็นแล้ว ตรัสแล้ว กะตาสลซึ่งว่าสรทะ ว่า “อ. ความปรารถนา นี้ ของท่าน เป็นธรรมชาติเปล่า จักเป็น
หามิได้, ก็ อ. พระพุทธเจ้า พระนามว่าโคตม จักเสด็จอุบัติ ในโลก ก้ำวล่วง ซึ่งอสงฺไชย หนึ่ง อันยิ่งด้วยแสนแห่งกัป ใน
กาลอันไม่มาแล้ว, อ. พระมารดา (ของพระพุทธเจ้าพระนามว่าโคตม) นั้น เป็นผู้ทรงพระนามว่ามหายาเทวี จักเป็น, อ.
พระบิดา เป็นพระราชผู้ใหญ่ พระนามว่าสุทฺโธทนะ (จักเป็น), อ. พระโอรส เป็นผู้ทรงพระนามว่าราหุล (จักเป็น), (อ.
ภิกษุ) ผู้อุฏฺฐาก เป็นผู้ชื่อว่าอานนฺท์ (จักเป็น), อ. พระสาวกที่สอง เป็นผู้ชื่อว่าโมคคัลลนะ (จักเป็น), ส่วนว่า อ. ท่าน
เป็นผู้ชื่อว่าสารีบุตร ผู้เป็นพระธรรมเสนาบดี ผู้เป็นพระอัครสาวก (ของพระพุทธเจ้าพระนามว่าโคตม) นั้น จักเป็น” ดังนี้
ฯ